

בודפשט, 16 באוקטובר 1944

אחי היקר,

שלום! זכור את שיחתנו בלילה ההוא, הרגשתי כאחד אתך. אילו ידעתי שחיך מסתיימים, הייתי ממשיך לחיות עם חצי גוף וחצי נשמה. ואילו אתה אמרת שאם אמות, תהרוג את עצמך. זכור את אשר אמרתי לך, אם תחיה – אחיה בתוכך. הייתי רוצה להמשיך את חיי אתך ועם משפחתנו. תכניות, שאיפות ותקוות לנגד עיני. אני מתגעגע לבלתי נודע. הייתי רוצה לדעת, לחיות, לראות, לעשות, לאהוב... אך כעת הכל תם. היהודים בעיר נעלמו כולם מהרחובות. אין דרך לברוח. הלילה, או לכל המאוחר מחר, יהיה תורנו. בגיל 17 אני נאלץ לעמוד מול מוות בטוח. אין דרך לברוח. חשבנו שנהיה יוצאים מן הכלל, אך הגורל אינו מותיר יוצאים מן הכלל. תמיד חשתי את משיכת המוות שכתבתי לך עליה בעבר. אני חושב שגם הרגשתי שאמות צעיר. נראה כי הגורל קילל כל אחד מאתנו.

אחרי ישראל [האח המבוגר יותר, בן 19] הגיע תורי, עם אבא, אמא ושורל'ה [האחות] (אני מקווה שאתה תשרוד). שלום וסלח לי אם פגעתי בך אי פעם (בפעם הראשונה אני חש בדמעות בעיני. אני נוהר שלא לבכות בשל נוכחות האחרים). בגלל שאהבתי אותך ואני רואה אותך מחיך (הווריד במצחך מתנפח) כשאתה חושב, כשאתה אוכל, מעשן, ישן, ואני חש רכות גדולה, אהבה רבה – ועיני מתמלאות דמעות. שלום, חיה באושר, כל טוב לך אחי היקר, הרבה הצלחה, אהבה ואושר. אל תבכה (הרגשתי כה רע כשמעתי אותך בוכה באותו לילה). זכור אותי בחביבות, ואם קיים עולם אחר (כמה דיברתי אתך על כך – כעת אדעו, שירי "מה יקרה לי?" צץ במוחי... הרגשתי זאת כבר אז), אתפלל אפוא לאל שיעזור לך בכל אשר תעשה.

שלום יקירי, אחי היחיד! אם אתה מעוניין לדעת את מצב הרוח, אנסה לתאר אותו ואת מצב ביתנו. האסון החל אתמול בערב. בלילה כבר נלקחו היהודים המתגוררים ב[בניינים] 54 ו-64. שלולית דם היתה על המדרכה, אך בבוקר היא נשטפה. הייתי ער כל הלילה. R.J ו-K.S היו כאן. R.J המסכן עמד בקושי על רגליו, הוא היה כל כך מפוחד. תחילה קיוונו שהמשטרה והצבא יגנו עלינו, אך אחרי צלצול הטלפון הבנו הכל. הבוקר עלה לאטו, אך אירועי היום הפכו את מצבנו לחסר תקווה. K.S הגיע בשש. הוא עמד להתעלף אחרי שנלחם בארבעה נאצים שהיכו אותו קשות. רק בקושי הוא הצליח לברוח בעודו חי, הלך ומעד ורעד, ולא היה יכול כמעט לדבר לאחר מה שעבר עליו ומה שראה. אני כותב מהר, מי יודע אם יהיה לי זמן לסיים.

K.S הציע לקחת את שורל'ה למקום בטוח. היא קפצה משמחה ורצתה ללכת מיד. אך אמא עצרה בעדה ובקול רגוע

אמרה שהיא לא מוכנה לתת לה ללכת שכן הנאצים עלולים לתפוס אותם ברחוב. שורליה בכתה והיתה היסטורית. היא רצתה ללכת.

- - -

[פינחסל' אייזנער]

חמישה ימים לאחר כתיבת המכתב, נלקח פינחסל' לקסומד (Csomad), באזור בודפשט. משם הובל ב-3 בנובמבר 1944 עם 17 יהודים נוספים ליער קרוב. הם נאלצו לחפור בור גדול, הורו להם להתפשט והם נורו לתוך הקבר שכרו לעצמם. האח מרדכי היה כלוא במחנה עבודה ומצא את המכתב כשחזר הביתה, לאחר שבודפשט שוחררה מהנאצים.